

Mélység

2010 május 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt id?k, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot.

A Soltszentimre határában álló templomromról nagyon keveset tudunk. A település els? említése egy 1211-es oklevélben található: ebb?l azt tudjuk meg, hogy Zenthemreh (így, Emrehnek mondták a bukovinai székelyek gyerekkoromban az Imrét!) a földvári bencés apátság földjén volt. A kés?bbi oklevelekben s?r?n el?forduló faluról feltételezhet?, hogy a XIV–XV. században virágzó település lehetett. Az is nyilvánvaló, hogy ki volt a névadója, s biztosnak t?nik, hogy a honfoglalás el?tt már lakott hely volt.
„A környéken végzett ásatások során találtak római kori cserépmaradványokat is – olvasom a faluról szóló kis füzetben. – A templom alapjainak építési idejét a XI–XIII. századra tehetjük, az évtizedek alatt történt átalakítások a felépítményen is látszanak. Így a gótikus jelleg? hajó fel?li ablak a XIV. század építésére jellemz?.” Pámer Nóra, aki 1961-ben végzett itt ásatást, a XIV. századra teszi a kelet–nyugat irányú, egyhajós templom építési idejét, de a nyolcszög három oldalán záródó (poligonális) szentélykiképzés, a vaskos falak, a l?résszer? ablakok korábbi építésre utalnak.

„Faragott köveket, díszített zárókövet nem találtak a feltárások során. Egyetlen faragott k? került beépítésre a templom szentélyének küls? falán, ami biztosan nem ott volt eredetileg, ám a helyi monda szerint addig fog állni a templom, míg az ott van.”
A torony a 12,9 méter hosszú, 6,3 méter széles hajóval egy id?ben épülhetett. Anyaga zömmel réti mészk? (darázsk?), de találunk benne római kori téglát és egyéb vulkáni eredet? köveket is (andezit, andezittufa), amelyek nem helybéli épít?anyagok. E pusztatemplom éppolyan sorsra ítéltetett, mint a többi. A Szalkszentmártonban id?z? Pet?fi err?l így írt versében: „Itt régente falu avagy város állott, / Míg nem nyögte hazánk a török rabságot; / (Szegény Magyarország, szegény édes honom, / Be sokféle bilincs volt már lábaidon!) / E hajdani várost földúlta az ozmán, / K? kövön nem maradt, csak az isten házán. / A templom maradt meg – de ez is betegen –, / Hogy a pusztulásnak gyászolója legyen. / És gyászolt a templom több hosszu századot, / Míg végre bujában össze nem roskadott.”
Ez a templom csak félig roskadt össze. Áll, félig romosan ugyan, de emlékezik és emlékeztet a múltra, a hosszú évszázadokra, amelyek alatt els?sorban nem a nagyság számít, hanem a mélység.

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló